

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím: *A villamos bliccelők és jegycsalók hét fajtája*

Forrás:

Magyarország

Bp

1925. 9. 22

(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Osztályozás

Tárgy

385.857

Hely

"1925"

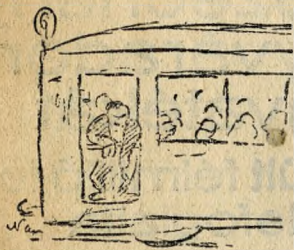
Személy

A villamos bliccelők és jegycsalók hét fajtája

(A Magyarország tudósítójától.)
Hármezer korona nagy pénz. Amióta az átszállójegy is csak 3000 koronába kerül, nagyon felrendült a divatja: mindenki átszállójegyet vásárol. Illetőleg nem mindenki. Csak azok, akik egyáltalában vesznek jegyet.

Mert nagyon sokan nem vesznek.

Jó pesti szóval bliccelőnek nevezték el már a háború előtt azokat, akik ingyen akarták meguszni a villamosutazást és ehhez a legkülönfélébb trükk

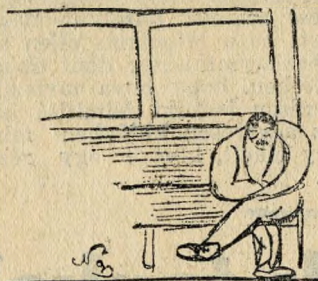

köket találtak ki. A háború előtti »jegycsalók« azonban naiv csecesemők voltak a szanalási korszak hatalmas technikával dolgozó rafinált utasaihoz, akik valósággal művésztetté fejlesztették azt, hogy hogyan kell a villamoson is nem fizetni.

Különbön elég gyakorlatuk van hozzá az élet más terén.

Mindenki ismeri a »kinéző embert«. Felszáll a villamosra, odafurakodik a felszállás irányához ellenkező ajtóhoz, rátamaszkodik és olyan érdeklődéssel

bámulja az ucca közepén haladó autókat és kocsikat, mintha a lelkiüdvössége függne tőle. Hiába kiáltja el ma-

gát hátamögött a kalauz háromszor is:

— *Tessék jegyet váltani!*

Őt mindez nem érdekli. Utazásának egész ideje alatt kizárólag lovak és benzínmotorok izgattják és semmi pénzért nem hajlandó bevallani, hogy akar-e jegyet vagy nem.

Jóval komplikáltabb figura a **gomblyuk-lovag**. Ennek jegye van és vérfagyasztóan nyugodt a megjelenése. Kabátjának vagy felöltőjének gomblyukába, esetleg a keztyűtlen kezén hordott gyűrű alá, de mindenestre feltűnő helyre kitesz egy gondosan összehajtott jegyet. Nem lehet megállapítani, vajjon a jegy mult esztendőről ma-

radt-e, vagy esetleg még régebbi, tisztán arra való, hogy megteveszse az ellenfelet. Ezek azok az utasok, akiknek a kalauz azt szokta mondani:

— *Akinek még nincs jegye, kérem...*

Természetesen hősünk nem moz-

dul. Igaza is van. Rá a kérdés nem vonatkozik. Azt nem kérdezték, hogy jó-e a jegy. Nyugodtan lóg a borszíjon és keresztbe veti a lábát, gomblyukában az átszállójegy mint hervadt rózsaszál lekonyítja fejét.

Szemmértékre dolgozik és könyökében bizik az úgynevezett »keresztülmenő«.

A megállónál gondosan vizsgálja a terepet, mielőtt felszállna. Kínézi, hogy hol van a kalauz, elől-e vagy hátul és mindig az ellenkező oldalon száll fel. Természetes, hogy idő telik el, míg a kalauz eljut hozzá. Amikor már közeledni látja a végzetet, úgy tesz, mintha a következő leszállónál le akarna

szállni és abban a pillanatban, amikor a kalauz éppen egy jegy lyukasztásával van elfoglalva, azt mondja:

— *Pardon!*

Udvariasan félreállítja az utasokat, a kalauzt és keresztül megy a kocsi ellenkező végébe. Le nem száll, csak

nyugodtan várja, míg a kalauz ismét végigdolgozza magát a tömött kocsin.

Legrosszabb esetben vált egy szákszjegyet. Aldozatkész ember.

Kiszámított pszichológiával menti meg 3000 koronáját az **álmos ember**. Csak olyan kocsin utazik, ahol ülőhely van és ott is legjobban a saroküléseket szereti.

Az Üllői útnál száll fel a 6-os villamosra és mire a kocsi a Barócs uccához ér, feje mellére csuklik és mélyen alszik. Horkol is. A kalauz, ha arra jön, édesded szundikálását látva, azt hiszi:

— *Régen jön már velünk, hiszen elaludt.*

Az alvó azután folytatja pihené-

sét mindaddig, amig céljához nem közeledik. Ha a királyuccai megállót eléri a kocsis, ezredmásodpercek alatt felébred és leszáll. Azt igazán nem követelheti tőle a társaság, hogy a pénzéért még tovább is utazzon.

A következő trükk megcsinálásához semmi egyéb nem kell, mint *bizalmat gerjesztő arc*. (Nagyon kevesen élnek vele, — talán éppen ezért.)

Az utas egyenesen a kalauz ülésébe száll fel. Ránéz, az arca széles mosolyra húzódik és megkérdi:

— *Mit csinál a kedves felesége?*

A kalauz felel valamit, mire ő ügyesen fizetésre, nyomorúságra, drágaságra tereli a szót. Öt percig, tíz percig beszélget. A kalauz — hiszen az uni-

formis sem öli ki az emberből a társas lényt. — örül a barátságos idegnek és mire eszébe jut jegyet kérni, az már régen leszállt.

Legkomplikáltabb figura a *szabadjegyes*. Elegáns ruha van rajta, kezén szarvasbőr kesztyű, fején legújabb divatú kalap, botra támaszkodik és monoklit hord. A mellét is kidülszti.

— *Szabadjegy*, — mondja kérdés nélkül és a hangja szinte végigharsog a kocsin.

A kalauz szalutál. Nem tudhatja szegény, hogy nem a vezérigazgató úr öméltósága-e a határozott fellépésű utas.

Mindezekre az ártatlan vagy kevésbé ártatlan tréfára a koronát egy *inasgyerek* tette fel. Hiába, ők találták ki az ingyen-utazást, nem lehet a kezdeményezést elvitatni tőlük.

Üres 27-es villamos indul a körüttől a Belváros felé. A pótkocsiban ketten ülnek, a kalauz a hátsó peronon áll. Az

első peron lépcsőjére felugrik egy torongyos inasgyerek.

A kalauz sietve indul feléje, de a gyerek abban a pillanatban, amikor az első peron ajtaja nyílik, leugrik a lépcsőről. Megvárja, amíg a kocsis elfut mellette és felugrik a hátulsó lépcsőre. A kalauz dünnösen visszajön, mire a kölyök ismét leugrik és futva éri el az első lépcsőt.

Igy kergetőznek a Rökusig. A megállónál a fiú elmarad, a kalauz pedig az öklét rázza utána.

Leesengetés, a kocsis elindul. Az inasgyerek futni kezd, eléri a hátsó peron lépcsőjét és egy lendülettel fent is van a kocsin. Egyenesen beleugrott a kalauz kezébe.

— *Megállj csirkefogó*, — kiáltja dadalmasan a jegyek zord árusítója — megfoglalak.

A gyerek mosolyog, benyúl a zsebébe és átnyujt egy érvényes átszállójegyet.